

Sygn. akt IV GC 1276/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 19 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku Wydział IV Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR A. W.

Protokolant: J.Przełomiec

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. Powództwo oddała.

II. Zasądza od powódki na D. M. na rzecz pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 287,00zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IV GC 1276/17

UZASADNIENIE

Powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 959,40zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 8 grudnia 2016 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...) należącym do poszkodowanych W. P.. Pojazd sprawcy kolizji ubezpieczony był u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Szkada została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowana pod numerem (...). Celem pokrycia kosztów najmu samochodu zastępczego poszkodowany na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 27 grudnia 2016r. przeniósł na powódkę D. M. wierzytelności z tytułu szkody we wskazanym samochodzie tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Powódka wskazała, iż poszkodowany, w okresie wyłączenia z eksploatacji uszkodzonego pojazdu, wynajmował samochód zastępczy marki R. (...) przez okres 13 dni, za stawkę dobową 135 zł netto. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę w zakresie najmu pojazdu zastępczego i przyznał odszkodowanie w wysokości 1.199,25 zł. Pozwany uznał za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego, jednakże zaniżył stawki za dobę najmu pojazdu. Do dopłaty pozostała kwota 959,40 zł.

W dniu 6 czerwca 2017 r. Referendarz sądowy tut. Sądu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż tytułem najmu pojazdu zastępczego przyznał i wypłacił powódce całe należne odszkodowanie. Pozwany zakwestionował zastosowaną przez powódkę dobową stawkę za najem pojazdu zastępczego, wskazując że powód wynajął uszkodzonymu pojazd klasy B i zastosował stawki odpowiednie dla pojazdu tej klasy, podczas gdy uszkodzony pojazd był pojazdem klasy C. Nadto uszkodzony naruszył podstawowy obowiązek, jakim jest współdziałanie w wykonaniu zobowiązani i minimalizacja szkody, bowiem zrezygnował z przedstawionej mu przez pozwanego propozycji najmu bezgotówkowego oraz zignorował informację o akceptowanych przez pozwanego stawkach najmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 grudnia 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego powstała szkoda w pojeździe marki T. (...) o nr rej. (...) będącego własnością uszkodzonych W. P. i A. J.. Szkoda została objęta postępowaniem likwidacyjnym (...) S.A. w W. nr (...) z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. W dniu 27 grudnia 2016 r. uszkodzona A. J., działająca również jako opiekun prawny W. P. przeniosła na powódkę wszelkie wierzitelności z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki T. (...) o nr rej. (...), objętej w/w postępowaniem likwidacyjnym.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 27 grudnia 2016 r. uszkodzona A. J. zawarła z powódką umowę najmu samochodu marki R. (...) za stawkę 135 zł + 23% VAT za każdy dzień wynajmu. W dniu 25 stycznia 2017 r. powódka złożyła pozwanemu fakturę VAT wystawioną w dniu 25 stycznia 2017 r. za wynajem pojazdu zastępczego na kwotę 2.158,65 zł brutto przez okres 13 dni za stawkę dobową 135 zł netto.

/dowód: umowa najmu wraz z protokołami przekazania i zwrotu pojazdów k. 16-18, faktura wiadomość email k. 19, VAT k. 20/

Decyzją z dnia 8 lutego 2017 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 313,65 zł, uznając za zasadny okres 3 dni przy stawce dobowej w wysokości 85 zł netto. Powódka odwołała się od powyższej decyzji. Pozwany po rozpatrzeniu odwołania uznał za zasadny okres 13 dni przy stawce dobowej 75 zł netto i wypłacił ostatecznie odszkodowanie w łącznej kwocie 1.199,25 zł.

/dowód: decyzja k. 22, 29, pismo powódki z załącznikami k. 23-28/

Pozwany podczas zgłoszenia szkody poinformował uszkodzoną A. J., że przysługuje jej możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego na czas trwania naprawy uszkodzonego pojazdu, wskazał nr telefonu, pod którym uszkodzona może uzyskać szczegółowe informacje oraz pomoc przy wynajęciu pojazdu zastępczego. Ponadto pozwany poinformował, iż w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem warsztatu naprawczego, zaakceptuje wyłącznie koszty najmu, jakie poniósłby przy skorzystaniu przez uszkodzoną z najmu oferowanego przez wypożyczalnię samochodów współpracującą z pozwanym, tj. stawki dobowe za najem pojazdu klasy B od 65 do 85 zł netto, zaś w przypadku pojazdu klasy C od 75 zł netto do 100 zł netto.

/dowód: zapis zgłoszenia szkody na płycie k. 112/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy w oparciu o dokumenty prywatne, a w szczególności umowę najmu wraz z protokołami przekazania i zwrotu pojazdu zastępczego, fakturę VAT i umowę cesji wierzitelności. Sąd uznał przedstawione dokumenty za w pełni wiarygodne, ponieważ ich prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Dokumentom prywatnym, stosownie do treści art. 245 k.p.c., Sąd przypisał walor wiarygodności co tego, iż stanowią one dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Sąd oparł się również na zapisie na płycie CD rozmowy przeprowadzonej przez uszkodzoną z pracownikiem pozwanego w chwili zgłoszenia szkody (art. 308 k.p.c.). Pominięto natomiast opinię biegłego sądowego, sporządzoną na okoliczność

wysokości stawek najmu pojazdu zastępczego jako nie mającą znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle ustaleń dokonanych na podstawie zapisu wskazanej wyżej rozmowy.

W ocenie Sądu roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny był w dużej mierze bezsporny. W szczególności bezsporny był fakt zaistnienia szkody komunikacyjnej w dniu 8 grudnia 2016r., uzasadniającej odpowiedzialność pozwanego, który szkodę tą objął ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego – sprawcy szkody, likwidacją przedmiotowej szkody przez pozwanego. Spór w niniejszej sprawie obejmował natomiast kwestię odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego na czas trwania naprawy, w szczególności pozwany zakwestionował stawkę najmu, weryfikując ją do kwoty 75 zł netto.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, odpowiedzialność za szkodę zakładu ubezpieczeń jest pochodną odpowiedzialności samego sprawcy szkody. Z kolei podstawą odpowiedzialności sprawcy kolizji drogowej jest czyn niedozwolony wynikający ze zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody. Poszkodowany z tytułu wskazanego czynu niedozwolonego może żądać naprawienia poniesionych szkód od samoistnego posiadacza takiego pojazdu (art. 436 § 2 k.c.). Stąd w wyniku zawarcia między sprawcą szkody a ubezpieczycielem umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń odpowiadał za szkody wyrządzone przez sprawcę – poszkodowanemu.

Powódka swoją legitymację do występowania w procesie wywodziła z umowy o przelew wierzytelności zawartej w dniu 27 grudnia 2016 r. z poszkodowanymi. W oparciu o tę umowę, powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność, jaka mu przysługiwała względem pozwanego z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w wyniku szkody wyrządzonej w samochodzie marki T. (...) o nr rej. (...). W następstwie, więc umowy przelewu powódka uzyskała legitymację czynną do występowania w przedmiotowej sprawie. Pozwany nie zakwestionował autentyczności umowy cesji i nie wnosił o zobowiązanie powoda do przedłożenia oryginału dokumentów. Nie zaferował żadnych dowodów podważających skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności co więcej na podstawie wskazanej umowy cesji wypłacił powodowi bezsporną część odszkodowania. Z tych względów Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie uznał, iż powód skutecznie nabył wobec pozwanego wierzytelność dochodzoną pozwem zgodnie z art. 509 k.c.

Zasadniczo w prawie polskim przewiduje się pełne naprawienie szkody, tj. obejmujące zarówno straty jak i zwrot korzyści które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Z kolei zgodnie z brzmieniem art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody następuje bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zatem odszkodowanie ma pełnić przede wszystkim funkcję kompensacyjną. Powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Trzeba jednak zaznaczyć, że poniesione przez poszkodowanego koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę powinny być kosztami niezbędnymi oraz ekonomicznie uzasadnionymi. Powinny również odpowiadać cenom stosowanym przez usługodawców na rynku lokalnym. W przypadku gdy wspomniane koszty spełniają wskazane warunki, ubezpieczyciel nie może odmówić wypłaty odszkodowania w wysokości odpowiadającej wspomnianym kosztom (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Wysokość odszkodowania świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym

jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (tak też SN w uchwale z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01 OSP 2002, z.7-8, poz. 10 i uchwale z dnia 21 marca 2003 r. III CZP 6/03 OSNC 2004, z.1, poz.4). Podstawową funkcją odszkodowania jest, jak to już wspomniano wyżej, kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy, tak też SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 1273/00 nie publ., czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00 nie publ.).

Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia z tym, że tylko za okres koniecznej naprawy. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji gdyby mu szkody nie wyrządzono. W judykaturze i doktrynie ugruntowane jest stanowisko, iż utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem – o którym stanowi art. 361 § 1 k.c., rodzącym obowiązek wypłaty odszkodowania. Takie stanowisko znalazło potwierdzenie m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. (w sprawie IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym podano, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 5/11, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Co więcej, w obecnych warunkach ekonomicznych pozbawienie możliwości korzystania z samochodu również dla celów prywatnych, związanych z zaspokajaniem bieżących potrzeb życia codziennego, tożsame jest z wyrządzeniem szkody o charakterze majątkowym i nie stanowi podstawy do rozważań na tle teoretycznych możliwości zaspokojenia tych potrzeb w inny sposób.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należało bez żadnych wątpliwości, iż pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania ze stanowiącego jego własność pojazdu niewątpliwie stanowiło szkodę majątkową.

Odnosnie natomiast spornej wysokości odszkodowania, wskazać należy, że to po stronie powoda istniał obowiązek wykazania wysokości szkody, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c.- bowiem to powód wywodził z tego faktu skutki prawne. W szczególności, z uwagi na treść podniesionych przez pozwanego w sprzeciwie zarzutów, to na powódce spoczął ciężar dowodu, iż wybór przez poszkodowanego jej oferty najmu pojazdu zastępczego nie naruszał obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (art. 354.k.c, art. 362 k.c.).

W oparciu o zapis rozmowy na płycie CD Sąd ustalił ponad wszelką wątpliwość, iż w chwili dokonywania zgłoszenia szkody poszkodowana poinformowana została o możliwości wynajmu pojazdu zastępczego z firmy współpracującej z pozwanym oraz o tym, iż w przypadku skorzystania w tym zakresie z oferty innego podmiotu, cena najmu zostanie zweryfikowana do cen stosowanych przez firmę wskazaną przez ubezpieczyciela. Poszkodowana skorzystała z oferty najmu pojazdu zastępczego zaproponowaną przez powódkę. Poszkodowana została poinformowana, że dobową stawka za najem pojazdu zastępczego została określona na kwotę 135 zł netto, a zatem była to stawka wyższa od zaproponowanej przez pozwanego. Takie działanie poszkodowanej ocenione musiało zostać jako nie spełniające wymogu dołożenia minimum staranności, jakiej oczekiwać można od strony (będącej zresztą przedsiębiorcą) w sposób

należyte dbając o swe interesy. Więcej, zaniechanie tak prostej czynności, jak choćby porównanie ofert pozwanego i powódki (cena, ewentualne dodatkowe warunki najmu), poszkodowany niewątpliwie może zostać ocenione jako naruszenie wynikające z art. 362 k.c. obowiązku minimalizacji szkody. W następstwie bowiem takiego zaniechania uprawnione jest stwierdzenie, iż przy zawarciu umowy najmu z powódką nie obowiązywały rynkowe mechanizmy mające wpływ na ustalenie ceny.

Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 kwietnia 2017 r. (sygn. akt III CZP 20/17, LEX nr 2340475). Zgodnie z nim jeżeli ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela. Powyższe wynika z ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) - art. 354 § 2 k.c. i art. 362 k.c.

Pozwany nie jest zatem zobowiązany do pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego wykraczających poza koszty, które poniosłaby poszkodowana, gdyby skorzystała z propozycji najmu przedstawionej jej przez ubezpieczyciela, tym samym pozwany był uprawniony do zweryfikowania zastosowanej przez powódkę stawki za najem pojazdu zastępczego do wysokości 75 zł za dzień wynajmu. Wprawdzie poszkodowana w niniejszej sprawie nie miała obowiązku skorzystania z propozycji pozwanego odnośnie najmu pojazdu zastępczego przez firmę z nim współpracującą, jednakże w takim przypadku musi ona ponieść część związanych z tym kosztów. Skoro bowiem poszkodowana miała możliwość i złożyła jej propozycję skorzystania z tańszych usług najmu i z niej nie skorzystała, to nie może kosztami swych decyzji o charakterze nieekonomicznym i zwiększającym rozmiar szkody obciążać pozwanego.

Nie ulega wątpliwości, że istnieje szereg sytuacji, w których nieskorzystanie z oferty najmu pojazdu zastępczego proponowanej przez ubezpieczyciela będzie życiowo i logicznie uzasadnione. Poszkodowana nie tylko nie dokonała porównania ofert cenowych obu podmiotów, ale nawet nie zainteresowała się ceną najmu stosowaną przez powódkę. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia zatem sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Zgodzić się należy z powódką, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty na rynku. Akceptacja jednak propozycji ubezpieczyciela w zakresie najmu pojazdu zastępczego nie ma nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

Reasumując, wobec uznania, iż odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości przyznanej i wypłaconej dotychczas przez pozwaną (1.199,25 zł jako równowartość zaakceptowanych przez powódkę 13 dni najmu i zastosowanej przez pozwaną stawki 75 zł netto/doba) odpowiada wskazanym wyżej kryteriom kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych, Sąd na podstawie przepisu 805 § 1 k.c., art. 822 § 1 k.c. a contrario w zw. z art. 362 k.c. oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i wyrażoną w nim zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Sąd obciążył nimi powoda, jako przegrywającego proces w całości i zasądził na rzecz pozwanego kwotę 287zł. Na zasądzoną kwotę składa się kwota 270zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego

ustalona na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1667), powiększoną o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Zarządzenia:

1. Odnotować w rep. GC i kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda;
3. Akta z wpływem apelacji, lub za 20 dni + zpo.